

Sygn. akt I CSK 700/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 sierpnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku T. D.
przy uczestnictwie M. O. i E. M.
o podział majątku dorobkowego, dział spadku i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 sierpnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 22 marca 2013 r., sygn. akt V Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i odstępuje od obciążenia wnioskodawczyni kosztami
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca powołała się na wystąpienie w sprawie zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), oraz wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, to nie występują te przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania.

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym, skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243).

Przedstawione przez skarżącą zagadnienia nie odpowiadają tym wymaganiom, gdyż przede wszystkim dotyczą kwestii faktycznych a nie prawnych.

Na wkład mieszkaniowy składają się wydatki poniesione - pod jakąkolwiek postacią - przez członka na budowę jego lokalu. Przez wydatki zaś na budowę należy rozumieć wszystkie te nakłady, które zostały poniesione na wybudowanie lokalu spółdzielczego i jego wyposażenie do stanu, w jakim lokal ten został oddany w wyniku przydziału określonego członkowi, bądź też na późniejszą jego przebudowę, zmieniającą rozmiary lokalu (np. dobudowanie dodatkowej izby lub nawet innego pomieszczenia) lub w sposób zasadniczy jego charakter (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1966 r., I CR 252/66, OSNC 1966, nr 11, poz. 200). Tym samym nakłady poczynione przez członka spółdzielni na wybudowanie i wyposażenie lokalu stanowią koszty budowy lokalu w rozumieniu art. 10 ust. 2 ustawy, a zatem stanowią wkład mieszkaniowy.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste i rażące naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

Pominięcie dowodu z opinii biegłego na okoliczność dokonania aktualizacji wartości składników majątkowych podlegających podziałowi nie naruszało także – w okolicznościach sprawy - prawa w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu. Godzi się zauważyć, że strony złożyły w dniu 3 października 2011 r. do protokołu rozprawy zgodne oświadczenia, iż w celu uniknięcia dalszych kosztów związanych z wyceną nie kwestionują wartości majątku podlegającego podziałowi i zgadzają się z szacowaną jego wartością oraz do końca postępowania nie zmieniły swojego stanowiska w tym zakresie. Nie stanowi także oczywistego naruszenia prawa

ewentualny błąd rachunkowy w skomplikowanych rozliczeniach stron jaki miał zostać popełniony przez Sąd pierwszej instancji w rozliczeniu udziału spadkowego uczestniczek w przyznanej im na własność zabudowanej działce nr [...] o pow. 1012 m² położonej we wsi O.. Błąd ten według samego wyliczenia skarżącej jest rzędu kilku tysięcy zł w odniesieniu do każdej z uczestniczek, gdy tymczasem wnioskodawczyni została przyznana główny składnik majątkowy tj. wkład mieszkaniowy o wartości 291 409,56 zł związany z lokalem w W.. O tym że był to błąd rachunkowy przekonuje stanowisko Sądu pierwszej instancji, wyrażone na str. 8 uzasadnienia z którego wynika, że udział wnioskodawczyni w składnikach majątku działowego wynosił 4/6 części, a M. O. i E. M. po 1/6 części.

Niezależnie od powyższego należy wskazać, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).